

stališče že premaknjeno; to se tem laže zgodi, ker je na tem novem stališču dovolj vsoporednic n. pr. Goriče, Melviče, Sušoviče, Pertiče, Običe, Tibiče i. t. d. — Na tem novem stališču nas pa že začne mikati razlaga „kotoriči“ (homines rixosi). — Živi jezik se tudi res temu podružnemu akcentu prav rad izogne pa si drugače pomaga proti naglaševanju četrtega zloga od zadnjega konca, — on namreč predzadnji zlog elimirira, če je tudi ta morda imel še kako malo etimologično zaslombo, samo da je bil brez naglasa. Ker je pa v vseh d v o m n i h slučajih po geslu „in dubiis libertas!“ živi narodni govorniki dajati prednost pred problematičnimi trditvami slovničarjev, nam bo najbolj kazalo, da prilagodimo pisavo takih krajnih imen ljudski izreki ter pišemo Smerče, Górenče, Kótorče, Pletrovče itd. — Če pa kdo hoče, da naj pišemo tudi ta imena na „-iče“, nam mora opravičenost te svoje zahteve z jasnimi razlogi tako raztolmačiti, da bomo tudi **mi** o tej opravičenosti prepričani, — toda izrazi „jasno, očitno, brezdvomno“ med tehtne razloge in dokazila še ne spadajo.

Igo. Gruden:

Pesem o lepi Vidi.

Bela jadra so razpeta,
v ognju ves plamti zapad,
tvoja lica so razgreta,
v tvojem srcu je pomlad.

Vida, morje! Slišiš morje,
ki pozdravlja te in vabi?
V ognju vidiš vse obzorje?
Pridi, Vida, in pozabi!

In za morjem — tam pomlad je,
Vida, tam pomlad je večna;
za obzorjem — tam tvoj grad je,
v njem bo lepa Vida srečna. —

In zaklicalo je morje,
in zavábilo obzorje:
lepa Vida v dalj je zrla,
zrla, hrepenenja mrla.